

Introit: *Panovníku, není ti rovného mezi bohy a tvým činům se nic nevyrovná. Všechny pronárody, tvoje dílo, se ti přijdou klanět, Panovníku, budou oslavovat tvoje jméno, protože jsi veliký a konáš divy; jedině ty jsi Bůh. (Žalm 86, 8-10)* Píseň Modlitba Čtení: Skutky 9, 1-25 Text kázání: Matouš 16, 13-24

Bratři a sestry,

když Pán Ježíš klade učedníkům otázku, *za koho mě lidé považují*, odpovídají učedníci: „**Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.**“ A možná bychom mohli říct, sto hlav, sto názorů, sto různých pohledů. A ve světě a lidském smýšlení tomu vždycky tak bylo, že svět byl, je a bude rozdělen. Mnohý si hájí prostě tu svou pravdu a svůj pohled. Jedni následují zaslepeně jednoho vůdce, druzí zase dalšího. Jedni se hlásí k věřícím, druzí jsou ateisté. Jedni jsou křesťané, druzí vyznávají jiné bohy. Bible sama nám na mnoha místech popisuje, že lidstvo bude rozděleno na ty, kteří jsou a budou zachráněni v Kristu Ježíši, a na ty, kteří do Božího království nedojdou, neboť Krista odmítají. A koneckonců sám Pán Ježíš říká: **Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otcí, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina.** Jak Pán Ježíš, který se honosí titulem Král pokoje, míní ta slova, že nepřišel uvést na zem pokoj, ale meč? Copak on byl ten, který pozvedal svůj meč? On je snad ten, který nás vyzývá do boje, do války? Nikoliv. Sami přece víme, že když při jeho zatčení v Getsemanské zahradě vytáhl Petr meč a uťal jednomu vojákovi ucho, prohlásil Ježíš: „**Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou.**“ Tak jak tedy Pán Ježíš míní ta slova, že nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina? Je mnoho svědectví těch, kteří když uvěřili v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a začali Ho následovat, tak se jeho vlastní rodina od něho distancovala, nebo se i postavila proti němu. A co se týče např. muslimů, kteří prohlédli a obrátili své životy ke Kristu, tak vlastní rodina je usiluje zabít jako zrádce. Ovšem nemusíme chodit až tak daleko. V historii křesťanství je spousta příkladů rozdělení. Pán Ježíš se v Getsemanské zahradě modlí za učedníky, aby všichni byli jedno a později dokonce vylévá svého Ducha svatého, který působí jednotu. A přesto křesťanstvo zůstává rozděleno. A to nejen na katolíky a ty ostatní. To rozdělení pro mnohé názory a vášně se mnohde děje třeba i v maličkých sborech, kde chodí pět a půl člověka. A nejen to. To rozdělení je i v mnohých křesťanských rodinách! A my se ptáme proč? Odpověď nám dává apoštol Jakub ve 4. kapitole: **Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? Chcete mít, ale nemáte. Ubíjíte a nevrážíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Sváříte se a bojujete – a nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.**

Bratři a sestry, jsme křesťané. Odevzdali jsme své životy Ježíši Kristu. On nám dal svého Ducha svatého, necháme se však vždy Božím Duchem vést? Myslím, že nikoliv. Nebylo by tolik rozdělení a neodpuštění. Kdybychom se totiž nechali Božím Duchem vést, museli bychom jít stejnou cestou jako Pán Ježíš: „**Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.**“ Zapři sám sebe, zapři své vášně, naslouchej, respektuj druhé, měj druhé dokonce za přednější, než sebe a když tě budou bít, nastav i druhou tvář. Nehádej se, nepři se, měj i ke svému nepříteli úctu, dokonce miluj své nepřátele. Vzít svůj kříž není jen se smířit s těžkostmi svého života a statečně je nést, vzít svůj kříž znamená nespílat těm co mi ubližují, neútočit na ně, schovat meč i jiné zbraně, zlá slova, tiše trpět a odpouštět. Líbí se vám takové křesťanství? Mnohého to jistě může popudit a nazlobit, anebo si řekne, tak tohle tedy nechci. Není však Boží vůlí procházet i těžkostmi?

Zde ale právě, bratři a sestry, je klíč toho problému. Šimon Petr odpovídá Ježíši na otázku, za koho mne považujete vy, slovy: „**Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.**“ A co mu na to řekne Ježíš? „**Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.**“ Pán Ježíš má zde z Petra radost, protože v tomto okamžiku je jeho smýšlení z Božího Ducha. A v tom je ten klíč. Klíčem od Božího království si máš možnost otevírat i ty. Tehdy, když se necháš vést Božím Duchem.

Nikoliv ovšem tehdy, když bude tvé smýšlení tělesné. A tohle je právě ten problém! Naše smýšlení bývá často tělesné. Ačkoliv máme Ducha Božího, nedáváme mu ve svém životě prostor, často se vracíme ke starým zvykům a způsobům, k tomu, v čem nám je dobře. Neptáme se, *co chceš, Pane, abych udělal*, protože na to máme už svůj názor. Na svůj život. Chceme si ho vést po svém. Ostatně ten rozdíl smýšlení těla nebo Ducha názorně vidíme dále v té rozmluvě Ježíše a Petra. Pán Ježíš následně mluví o tom, že **musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen.** A co mu na to odpoví Petr, kterého právě před chvílí Ježíš jmenoval v důvěře Skálou, na které chce zbudovat svou církev? Odpoví Mu to, co by Mu odpověděl možná každý z nás. Takovou přirozenou (tělesnou) reakcí: „**Bud' toho uchráněn,**

Pane, to se ti nemůže stát!“ A biblická zpráva navíc říká, že **Petr začal Ježíše kárat**. Dal tedy do toho tu svou přirozenou vášeň siláka, který to v žádném případě nedopustí a zabrání tomu. Dá do toho to své tělesné smýšlení, které chce Božimu synu diktovat. Manipulovat Bohem. Tělesné smýšlení, které má svůj jasný a ucelený názor na to, co je Boží vůle. Nemáš to tak někdy i ty? To se mi přece nesmí stát, Pane, vždyť jsem se modlil, proč mě neslyšíš, proč na mě tohle dopouštíš? Nekáráme těmito slovy také Pána? A neodpověděl by On nám podobně jako Petrovi? „**Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!**“ Rozumíme dobře tomu rozdílu? Ježíš nejprve Petrovi dobrořečí, svěřuje mu církev a najednou mu říká, jdi mi z cesty, jsi mi kamenem úrazu. To důležité, co tam ale zní jsou ta slova, **tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka**. Pán chce, abys ty i já, nesmýšlel podle těla, ale nechal se vést Jeho Duchem.

A tak je to, bratři a sestry, se všemi námi křesťany. Protože ještě zůstáváme v tomto těle, bývá naše smýšlení mnohdy tělesné. A to rozdělení, tu rozporuplnost prožíváme nejen v církvi, ve sboru, v rodině, ale každý z nás ve svém srdci. A každý potřebujeme v pokoře u sebe samých dojít k tomu, k čemu došel i apoštol Pavel. Nehledat chyby u druhých, ale u sebe. V 7. kapitole listu Římanům o sobě sám Pavel říká: **Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím.... Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne.... Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?** A dává tam odpověď, že jedině Ježíš Kristus mě vysvobodí a dá mi svého Ducha. A v 8. kapitole pak máme tu výzvu, **dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj a ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu**.

Ponouká mě to, bratři a sestry k otázce. Na základě toho verše, líbí se můj a tvůj život Bohu? Žijeme z Ducha svatého, anebo si tu svou víru vyznáváme a žijeme po svém? Dnes máme **výročí 400 let od bitvy na Bílé hoře**. Bylo to dílo Boží? Bylo Boží vůlí chápat se zbraní a násilí? Víme, že to byl zápas v naší zemi mezi katolickými a protestantskými věřícími. A víme, že tomu předcházelo spousty dalších událostí. Ovšem když se z obou stran přiléval násilný olej do ohně místo odpuštění a smíření, pak to vždy vede k tragédii. Málo bylo těch, kteří chtěli jít **cestou pokoje a v duchu mírnosti**. K tomu skutečnému Božimu království, které je založeno na lásce, smíření a odpuštění, mnozí ztratili klíč, a to napříč všemi církvemi. Bůh to s námi lidmi ale zkouší stále znovu. Volá nás k pokání, k smíření, k odpuštění, k tichému následování s křížem na zádech. A tak můžeš i ty znovu najít ztracené klíče od Božího království.

Bratři a sestry, jsem rád, že prostřednictvím kázání vás mohu pozvat **dnes odpoledne na on line bohoslužbu smíření, kterou bude přednášet TV Noe od 15hodin**. Na Bílé hoře bude po 400 letech vztyčen zástupci všech církví **kříž smíření**. O tomto kříži nyní budu citovat z webových stránek ČCE. Moderní podoba tohoto kříže, jejímž autorem je německý benediktýn br. Abraham Fischer, odkazuje na hlubší duchovní význam smíření, které není jen lidským úsilím, ale i Božím dílem. Kříž je trojitý – skládá se ze dvou ocelových křížů a jednoho titanového. Dvě zrezlé ocelové části jako by představovaly dvě znesvářené strany konfliktu, rez jako by ukazovala na tento vezdejší hříšný a konflikty naplněný svět. **Modrá, titanová část, třetí kříž, který nepodléhá vlivům prostředí, jako by poukazoval k nebesům a k tomu, že skutečného smíru můžeme dosáhnout především tehdy, když si uvědomíme, že nás spojuje to, co leží mimo tento svět**. Kříž smíření má zároveň, je-li položen na zemi, podobu zátarasu, který brání v cestě. Teprve když je společným úsilím vztyčen a narovnan, stává se křížem – a to dokonce křížem, který je stejně viditelný ze všech stran a ze všech úhlů pohledu. Tento kříž je znamením smíření, v které církve doufají a které dnes, navzdory obtížné minulosti, už z velké části prakticky žijí.“

Ten kříž mne, bratři a sestry, oslovuje. Trojitý kříž. Dva zrezlé představující znesvářené strany. Obě znesvářené strany chtějí následovat Krista, ovšem po svém. Mohou to být dvě různé církve, ale i dva jednotlivci. Ty a já. Je-li v tom to tělo, jsou-li v tom ty sobecké vášně, vlastní představy, pak to jistě není to, co po nás náš Pán chce. Takovým názorným příkladem je tomu právě sám apoštol Pavel. Četli jsme o něm v prvním čtení v knize Skutků. Tehdy, před svým obrácením, se jmenoval Saul a pronásledoval křesťany. Z jakých pohnutek? Z náboženské horlivosti. Přesvědčen, že tím ctí Boha. Že jedná správně. Ale sám Ježíš ho na cestě do Damašku zastavil, oslepil a ptal se ho: **Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?** Tou slepotou Mu Pán Ježíš ukázal, že byl zaslepený, svou vlastní pýchou, svým přesvědčením. Saul se však pokorí, přijme Krista, dá se pokřtít, z očí mu spadnou šupiny a on zase vidí. Prohlédne. Uvěří v pravého Boha. Avšak zůstává v tomto světě, a tak se z pronásledovatele stává pronásledovaný. Tuto roli přijímá rád, neboť **ví, v koho uvěřil**.

Tak nám všem, bratři a sestry, přeji, aby náš zrezlý život byl prodchnut tím křížem pravým nebeským. Křížem Kristovým. Buďte sami k sobě upřímní, před sebou, druhými i před Bohem. A nebraňme ve vášních svoji pravdu, nýbrž následujme Krista tak, jak On sám nám ukládá. Amen. Modlitba píseň

Slovo poslání: Filipským 2, 1-11

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň